

for sagsøgerens påstand) på et tidligt tidspunkt under forberedelsen af retssagen. Hertil krævedes imidlertid, at borgeren havde anlagt en retssag. Reglen i skatteforvaltningslovens § 49, 2. pkt., giver nu Skatteministeriet en tilsvarende mulighed for at afslutte en sådan sag forligsmæssigt, allerede inden borgeren har anlagt retssag.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, lovforslag L 175, Folketingsåret 2002-3, § 1, nr. 1, at bestemmelsen kun var tænkt anvendt rent undtagelsesvis, nemlig i tilfælde, hvor Landsskatteretten havde truffet en juridisk åbenbart urigtig afgørelse. Der var således ikke tale om, at borgerne fik en ekstra klagemulighed. En henvendelse fra en borger til ministeren ville som udgangspunkt blive betragtet som et partsindlæg. Det fremgår endvidere, at det var tanken, at ministeren ville henlægge kompetencen til at træffe beslutning efter bestemmelsen til Skatteministeriets departement. I de forudsætningsvis ganske fåtallige tilfælde, hvor ministeriet overvejede at anvende bestemmelsen, var det endvidere tanken, at der forinden skulle indhentes en indstilling fra Kammeradvokaten som grundlag for beslutningen.

Siden 2003 har hverken den daværende eller den nuværende skatteminister gjort brug af bestemmelsen. Eftersom bestemmelsen ikke kan ansues som en klagemulighed, har Landsskatteretten fra bestemmelsens indførelse ikke givet oplysning herom i sine klagevejledninger.

Folketingets Ombudsmand har den 28. juni 2007 offentliggjort en redegørelse om en undersøgelse af 40 klagesager fra Landsskatteretten. Redegørelsen omtaler bl.a. ministerens beføjelse efter skatteforvaltningslovens § 49, 2. pkt. Ombudsmanden tilkendegiver, at han er enig i, at ordningen ikke er en egentlig klagemulighed, og karakteriserer i stedet ordningen som »en ekstraordinær mulighed for administrativ prøvelse«.

Efter Ombudsmandens opfattelse følger det af forvaltningsskik, at borgerne bør oplyses om ordningens eksistens i forbindelse med, at Landsskatteretten giver klagevejledning. Ombudsmanden udtaler videre, at »Skatteministeriets indvending [gående på, at bestemmelsen kun er tænkt anvendt i enkeltstående tilfælde] med fordel [vil] kunne imødekommes ved at det i klagevejledningen nævnes at reglen kun er tænkt anvendt i enkeltstående tilfælde således at borgerne ikke får en opfattelse af at der er tale om en egentlig genoptagelsesadgang.«.

Landsskatteretten har tilkendegivet, at man agter at efterleve Ombudsmandens anbefalinger. Det betyder,

at Landsskatteretten vil give vejledning om den ekstraordinære genoptagelsesadgang i tilknytning til, at der gives klagevejledning.

Skatteministeriet vurderer, at bestemmelsen ved en sådan fremgangsmåde vil miste sin procesbesparende effekt. Bestemmelsen vil nok i ekstraordinære tilfælde kunne spare en borger for et sagsanlæg. Men mange borgere vil komme til at anvende ressourcer på overvejelser om, hvorvidt man skal anlægge retssag eller anmode skatteministeren om ekstraordinær genoptagelse. Uanset at Folketingets Ombudsmand har udtalt, at der er tale om en »ekstraordinær mulighed for administrativ prøvelse« og ikke om en klagemulighed, vil der set ud fra en borgers synsvinkel være tale om et alternativ til et sagsanlæg. Der forudses derfor en betydeligt forøget tilgang af sager til Skatteministeriet. De garantier til Folketinget, som den daværende skatteminister i 2003 gav om, at bestemmelsen kun ville blive anvendt i undtagelsestilfælde, at afgørelserne – i det omfang de måtte blive truffet – ville blive truffet ud fra rent juridiske kriterier, og at de i øvrigt kun rent undtagelsesvis ville blive forelagt for ministeren personligt – vil blive svækket herved.

Ud fra en samlet afvejning findes det derfor at være mest betryggende og hensigtsmæssigt, at skatteministerens adgang til at træffe bestemmelse om ekstraordinær genoptagelse afskaffes.

Herved fremstår det administrative klagesystem mere tydeligt og énstrengt med Landsskatteretten som øverste administrative klageinstans for afgørelser på ministerområdet.

4.2. Ændring af reglerne for beskatning af investeringsselskaber og investeringsforeninger

4.2.1. Investeringselskaber

Et investeringsselskab, som defineret i aktieavancebeskatningslovens § 19, beskattes ikke af dets indkomst. Til gengæld beskattes selskabets ejere løbende af stigningen i værdien af aktierne eller andelene i selskabet. Et investeringsselskab er dog omfattet af 15 pct. beskatning af udbytte fra danske selskaber.

Formålet med denne 15 pct. udbyttebeskatning er at imødegå skatteundgåelse. Hvis en ejer af et investeringsselskab er hjemmehørende i en anden stat, som har en dobbeltbeskatningsoverenskomst med Danmark, forhindrer overenskomsten som hovedregel, at Danmark beskatter værdistigning af aktier. 15 pct. beskatningen skal hindre, at en udenlandsk ejer af et dansk selskab, som efter de almindelige regler er skattepligtig af udbytter fra dette selskab, kan omgå denne beskatning ved at opsamle udbytterne i et skattefrit in-